

عنوان مقاله:

نگاهی بر واژه های مرکب و مشتق مکان ساز در فارسی: رویکرد صرف شناختی

محل انتشار:

دوماهنامه جستارهای زبانی، دوره 7، شماره 3 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

مهناز کربلائی صادق - دانشجوی دکتری زبان شناسی همگانی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات تهران، ایران

ارسلان گلفام - دانشیار زبان شناسی همگانی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

هدف از پژوهش حاضر بررسی ساخت اسم مکان در فارسی از رهگذر وندها و شبه وندهای اشتقاقی دال بر مکان میباشد که با وجود شباهت در کارکرد، به لحاظ معنایی کاملاً یکسان عمل نمی نمایند. برای نمونه پسوند «- زار» در فارسی علاوه بر اشاره به مفهوم مکان، به مفهوم کثرت چیزی نیز اشاره مینماید، مانند «گلزار، لالهزار»؛ در حالی که دیگر پسوندهای مکان ساز همانند «- ستان، - کده، - گاه و نمونههای دیگر» از این ویژگی معنایی برخوردار نیستند. گفتنی است به موازات فرآیند ذکر شده، دو فرآیند «ترکیب» و «اشتقاق - ترکیب» نیز در این زمینه مورد بررسی قرار می گیرند. به همین سبب نگارندگان در پژوهش پیش رو بر آن بودهاند تا با بهره گیری از سازوکارهای صرفی شناختی و دستاوردهای آن، همچون نظریه مقوله بندی، مفهوم سازی و حوزه سازی به بررسی این گونه محدودیتهای معنایی ناظر بر عملکرد چنین پسوندهایی پرداخته و درنهایت به معرفی شاخص های شناختی دخیل در شکل گیری آنها بپردازند.

کلمات کلیدی:

پسوند، صرف شناختی، مقوله بندی، مفهوم سازی، حوزه بندی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/489870>

